

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Czubik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Oktawian Nawrot

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie ze skargi Ł. B.

na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie o sygn. I ACa (...)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 25 listopada 2020 roku

**skargę odrzuca.**

### UZASADNIENIE

Ł. B. wniósł do Sądu Najwyższego skargę na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tj. z dnia 8 grudnia 2017 r., Dz.U. 2018, poz. 75 z późn. zm., dalej: ustawa o skardze na przewlekłość postępowania), domagając się stwierdzenia przewlekłości postępowania przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie sygn. akt I ACa (...)

Zgodnie z art. 87<sup>1</sup> § 1 i 2 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, a w sprawach własności przemysłowej także przez rzeczników patentowych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji, chyba że stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub

pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Przepis ten znajduje zastosowanie również w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi na przewlekłość postępowania, jeżeli do jej rozpoznania właściwy jest Sąd Najwyższy (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04, OSNP 2005, nr 5, poz. 71 – zasada prawna, a także postanowienie Sądu Najwyższego z 26 maja 2011 r., II CSP 1/11, niepubl.).

Z treści skargi nie wynika, aby skarżący należał do kręgu podmiotów uprawnionych do samodzielnego działania przed Sądem Najwyższym (art. 87<sup>1</sup> § 2 k.p.c.), toteż skarga, jako niedopuszczalna, podlegała odrzuceniu (art. 87<sup>1</sup> w zw. z art. 394<sup>1</sup> § 3, art. 398<sup>21</sup> i art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania).

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.